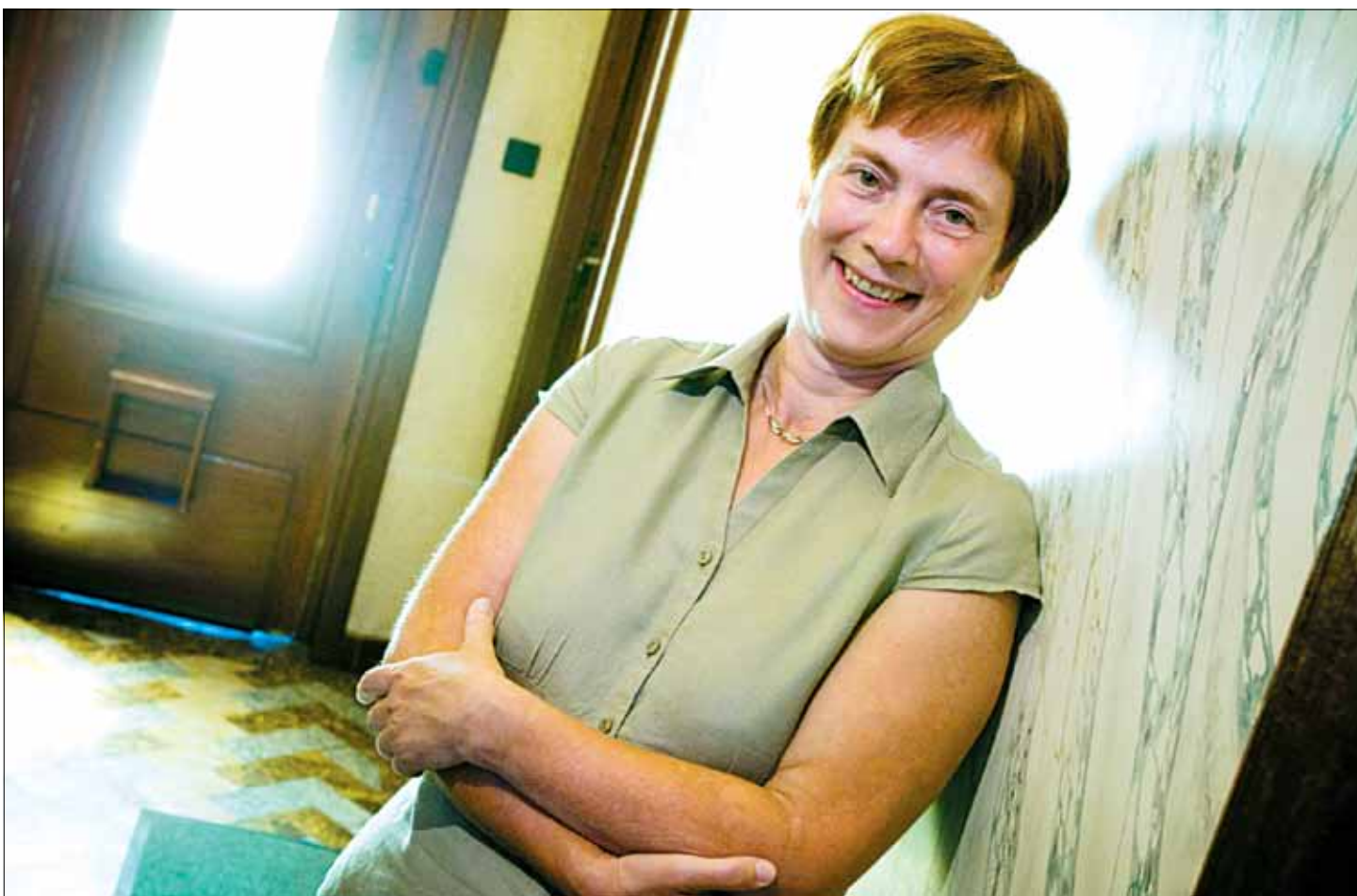

Tine VAN ROMPUY

Politica

Ze komt uit een familie van economen, maar zelf koos ze voor verpleegkunde. Oudere broers Herman en Erik engageerden zich voor de christendemocratie, Tine VAN ROMPUY voor de marxistische PVDA+. „We delen dezelfde waarden,” zegt ze daarover, „maar mijn antwoord is radicaler.” De jongste VAN ROMPUY verdubbelde in haar eentje de score van haar partij, al blijft die daarmee nog altijd ver onder de kiesdrempel.

Tine Van Rompuy, al jarenlang vakbondsafgevaardigde voor ACV, nu ook politica. © Hugo Maris

‘Voor de zwakste kun je slechts radicaal kiezen’

Lieve WOUTERS

Als hoofdverpleegkundige op de afdeling patiëntenvervoer van Gasthuisberg in Leuven, staat Tine VAN ROMPUY in voor de organisatie van het transport van 1.300 ziekenhuisbedden per dag. Ze heeft minder contact met de patiënten, maar „het is goed om af en toe van omgeving te veranderen”, vindt ze. Wat de politiek zal brengen, blijft nog een vraag.

–Het was een gek gezicht tijdens de afgelopen kiescampagne: de jongste Van Rompuy voor een affiche waarop de oudste Van Rompuy een clownsneus krijgt opgezet met de leuze ‘Stop het circus’.

Dat was een jammere, maar louter toevallige samenloop van omstandigheden. Toen ik besloot om mee campagne te voeren, was het ontwerp al gemaakt. Mijn broers kennen me al wel langer dan vandaag. Ze weten dat mijn hart linker klopt dan dat van hen en ze respecteren dat. Net als hen ben ook ik katholiek opgevoed en christelijke waarden als rechtvaardigheid, solidariteit en respect voor de menselijke waardigheid vind ik nog altijd heel zinvol. Vanuit die christelijke achtergrond hebben we vaak een zelfde aanvoelen, maar mijn antwoord

is radicaler. Er zijn zeker gelijkenissen tussen onze partijprogramma’s, maar natuurlijk botst het soms ook (hoewel nooit persoonlijk).

„Mijn gedrevenheid ligt niet ver af van wat Vlaamse priesters bewoog om naar Latijns-Amerika te trekken”

Elke witte woede (protestactie vanuit de zorgsector, *n.d.r.*) opnieuw wordt, bijvoorbeeld, duidelijk dat er geld nodig is voor meer handen in de zorgsector en om goede zorg te garanderen voor de zwaksten. Als

ik dan zie hoe de bankencrisis wordt aangepakt, en het geld toch nog altijd naar de rijken blijft stromen... Dat verontwaardigt me. Je moet radicaal zijn, als het gaat om armoede en rechtvaardigheid. Daarin kun je geen compromissen sluiten.

–Was politiek bij jullie thuis al vroeg een gespreksonderwerp?

Herman en Erik zijn respectievelijk acht en zes jaar ouder dan ik. (Tussen ons in komt overigens nog een zus die – voorlopig althans – niets met politiek te maken heeft.) Toen Herman en Erik al volop politiek actief waren tegen de achtergrond van de strijd om Leuven Vlaams in 1968, had ik net mijn plechtige communie gedaan, bij wijze van spreken. Ik verstond nog niet veel van hun activiteiten. Wat later kwam ik in

contact met Geneeskunde voor het Volk, dat vanuit een echte socialistische ideologie gratis geneeskunde verleent. Daardoor kreeg ook ik de microbe te pakken. Thuis hebben we nooit geprobeerd elkaar van ons eigen gelijk te overtuigen.

Me engageren voor de partij deed ik pas toen die in 2008 veel genuanceerder werd, dichter bij de mensen kwam te staan en de ondemocratische aspecten van haar ideologie afzwoer. Vanaf toen kon ik mijn idealen helemaal in de partij herkennen. Marx heb ik daarvoor nooit hoeven te lezen. Ik meen dat mijn gedrevenheid niet ver af ligt van Vlaamse priesters in Latijns-Amerika die de sociale strijd steunen.

–Was het ook vanuit uw gevoel voor rechtvaardigheid dat u actief werd bij de christelijke vakbond?

Ik heb me altijd verzet tegen onrecht, al van jongs af. Die gevoeligheid beïnvloedde ook mijn studiekeuze voor psychiatrische verpleegkunde. Ik was nog niet lang aan het werk in het Psychosociaal Centrum Leuven, toen er zich een concrete situatie voordeed waardoor we als personeel besloten ons te organiseren en naar de vakbond te stappen. Het centrum dreigde gesloten te worden. Nochtans was het – zeker in die tijd – een uniek project. Mensen met een psychiatrisch probleem konden er ambulant (overdag of ’s nachts) terecht, zodat ze nog met één been in hun gewone werken leefsituatie konden staan. Uiteindelijk werd het centrum met een goede regeling overgenomen door de broeders van Liefde. Ik bleef er achttien jaar lang werkzaam. Maar intussen was ik dus wel vakbondsafgevaardigde voor het ACV geworden. En dat ben ik nog altijd.

–Uw engagement breidde zich met de jaren uit naar arbeiders in het Zuiden.

Enkele jaren geleden ging ik met de Filipijnenwerking van de vakbond mee op inleefreis. Wat we op de Filipijnen aantreffen aan onwaardige arbeidsomstandigheden, heeft me sterk aangegrepen. Vaak gaat het om buitenlandse firma’s die niet naar een mensenleven kijken. Wie zijn nek uitsteekt – vakbondsleiders, verantwoordelijken van vrouwen- en boerenorganisaties, priesters en religieuzen – wordt gearresteerd of vermoord. Mensenrechtenorganisaties tellen 900 politieke moorden en 200 verdwijningen sinds president Arroyo er in 2001 aan de macht kwam. Dikwijls zijn er aanwijzingen dat het leger erbij betrokken is, maar nooit worden de schuldigen gestraft. Integendeel, soms worden ze zelfs gedecoreerd en bevorderd.

Het ACV is solidair met Filipijnse vakbonden en probeert hen te ondersteunen. Samen met enkele ontwikkelingsorganisaties richtten we de vzw Stop the Killings op (Stop de moorden). Vorig jaar begeleidde ik zelf een groep op inleefreis naar de Filipijnen en ik geef er ook lezingen over in het kader van de campagne *Waardig werk* van 11.11.11.

–Wat mogen we van u als politica verwachten? Onze drie dochters zijn volwassen, dus ik heb tijd en zin om me in te zetten, maar wat de toekomst brengt, zal pas duidelijk worden na de vakantie.